

Tøffe forhold i musikkbransjen er grunnen til at Reidun Berntsen (36) har funnet lykken på ei avsidesliggende turisthytte i Jotunheimen.

Urban fjellgeit

- JEG FIKK PANIKK da jeg kom hit første gang. Det var så forferdelig langt til andre folk.

Reidun Berntsen står utenfor ei brunbeiset hytte i den barske delen av Jotunheimen. Tunge, mørke skyer skjuler de nesten 2000 meter høye toppene rundt henne. For noen dager siden mistet hun telefonforbindelsen, og fra hytta er det nesten tjue kilometer langs en smal og svingete grusvei til nærmeste nabo.

– Likevel kan jeg ikke ha det bedre. Jeg tror aldri jeg har vært så lykkelig som etter at jeg ble bestyrer på Nørdstedalseter.

MANGE AV BESTYRERNE på turisthyttene i fjell-Norge har familie som har drevet overnattingsstedene siden tidenes morgen. Andre har fått jobben fordi de er fjellvante og flinke til å lage mat. På Nørdstedalseter er det annerledes. Reidun har bakgrunn fra platebransjen i Oslo. Inntil hun overtok ansvaret for den lille hytta nesten 1000 meter over Sognefjorden, var hun ansvarlig for å selge plateselskapet Universals norske artister i utlandet. Hun lagde tv-reklamer og jobbet beinhardt for at artister som Espen Lind, Silje Nergaard og Briskeby skulle slå gjennom internasjonalt.

– Jeg liker å ha litt for mye å gjøre, og helt til jobben ble for rolig, var det spennende å jobbe i platebransjen.

For plutselig skulle ikke Universal lenge satse på så mange norske artister i utlandet. Reidun fikk lite å gjøre på jobben.

– Jeg er utrolig dårlig til å sitte stille. Derfor begynte jeg å se etter andre ting jeg kunne finne på i stedet.

Da hun var innom nettsiden til Turistforeningen for å planlegge en fjelltur, så hun at bestyrer-stillingen på Nørdstedalseter var ledig.

– Jeg hadde aldri vært i Breheimen og visste ikke hvor Nørdstedalseter lå. Jeg fant fram kartet og måtte lete lenge for å finne hytta.

SIDEN REIDUN alltid hadde likt seg på Vestlandet, tok hun kontakt med Turistforeningen for å høre hva som måtte til for å få jobben. Svaret var at det viktigste var å kunne lage god mat.

– Det kunne jeg ikke. I Oslo spiste jeg nesten aldri hjemme og det eneste jeg kunne lage var pannekaker. De mener heldigvis søsteren min er verdens beste. Derfor skrev jeg det i søknaden.

Da Turistforeningen ringte for å få Reidun på intervju, trodde hun det var en spøk.

– Under intervjuet lo vi i to timer. Før jeg gikk, lurte de på hva jeg kom til å gjøre hvis jeg fikk jobben. Jeg svarte at jeg ville legge på, le i ei uke og så ringe tilbake og si ja.

Noen dager senere ringte de, og da Reidun hadde ledd fra seg, satte hun seg i en bil og kjørte til den avsidesliggende hytta som skulle bli både hjem og arbeidsplass.

– Nørdstedalseter er ei litt hemmelig hytte. Jeg fikk nok jobben fordi Turistforeningen ville at jeg skulle gjøre det litt annerledes her oppe. Det er veldig løs snipp her og vi som jobber på hytta har tid til å bli kjent med gjestene.

Fire måneder i året bor hun på Nørdstedalseter. Resten av året låner hun ut stemmen til radioreklamer og jobber frilans med produksjon av tv-reklame.

– Jeg gruer meg så mye at jeg får vondt i kroppen når jeg skal opp på fjellet. Straks jeg er på plass, føles det helt riktig. Når jeg er tilbake i Oslo savner jeg gjestene, tørkestativet mitt, sauene og det å kunne slå ut kaffeslumpen rett på bakken.

I FJOR PÅSKE hadde hun for første gang ansvaret for driften av turisthytta. Da trengte hun flere forsøk på å koke egg. Nå skryter gjestene av maten de får servert.

– Fortsatt jobber kjøkkenet vårt etter prøve-og-feile-prinsippet. Stort sett går det egentlig ganske bra. Jeg har i hvert fall lært masse på de to årene jeg har vært her.

Noe sliter hun derimot fremdeles med å få til.

– Jeg er ikke flink til å ta betalt fra gjestene. Når de bor her, oppfatter jeg dem som vennene mine. Derfor må jeg spørre en av de to andre som jobber her om å ta imot betalingen.

Tekst: **Trygve Sunde Kolderup**

trygve.sunde.kolderup@dagbladet.no

Foto: **Simen Berg**

MIN ARBEIDSDAG:

– Alle dagene er forskjellige. Plutselig må jeg bruke en time på å finne ut om det er mulig å gå fra et sted til et annet. Det er bestandig avbrytelser og jeg slutter sent. På kvelden blir jeg sittende og prate med gjestene. Det dummeste med denne jobben er at alle drar videre etter en dag.

BESTE RÅD:

– Jeg hadde nesten aldri lagd mat før jeg kom hit. Jeg har fått mange råd og nå har jeg plutselig svar når noen spør. Likevel kommer jeg aldri til å kalle meg kokk, og fremdeles er det helt bisart å høre at gjestene liker maten min.

DÅRLIGSTE RÅD:

– Det er ikke så farlig å gå fra platebransjen til bestyrerjobb på Nørdstedalseter. Å begynne med noe nytt er ikke så skummelt som mange tror.

VIKTIGSTE EGENSKAP:

– Å være kreativ. Jeg jobbet noen år i et lite plateselskap som ikke hadde penger. Der lærte jeg en del ting jeg har hatt stor nytte av som bestyrer på en liten turisthytte.

UUNNVÆRLIG:

– Kaffekverna. Ellers i året bor jeg i Oslo og er blitt bortskjemt av å bo i kaffeparland. Jeg vil ikke drikke vond kaffe her oppe. Det skal heller ikke gjestene mine gjøre.

